

Karel Rakovec | Dva soneta

Ogledalu

Lákotno vpijaš polni blesk predmetov,
o ogledalo, gostoljubna stena,
gugalnica slik živih, brv steklena,
eksotična dežela amuletov.

Rož tihožitje, smeh, idila s kmetov,
južnjaške kretnje — vedna izpremena.
Enako občutljiva si antena
vsem vdanim: od ploskačev do poetov.

Izbrancem in izgnancem se vablivo
ebenovinasti okvir odpira,
da vseješ jih ljubeče v svojo njivo

in da še isti hip vzcveto iz tebe.
Tako še mene je prignala vera —
iskal zaman v očeh sem tvojih sebe.

Primicovi Julji

Povej, zakaj zaman, lokava luna,
Rotimo te: „Pokaži nam obraz!“
In k nam s hrbtóm obrnjena ves čas
Molčiš negibno kakor nema nuna.

Izzivaš vzdihe slavčkovega kljuna,
Cediš cinizma se, ki ni ti v kras.
O, če se ne premisli tvoj kompás,
Več ne poljubi te prezrta struna!

Iskreno sem te nekdam ljubil, Julja,
Junaško sem naskakoval tvoj grad.
Uštel sem se. Neujetna kot jegulja

Ljubezni lovcu si ušla spred óči.
Jasminov cvet zalučal bom v prepad,
Iz njega bom začul odjek: „Ne joči!“